

A Mester

A Mester a nemzet koszorús költője, jó humorú, mindenkire kedves, szikár idős úr volt. Lobogó hosszú fehér haja, extravagáns öltözéke, választékos beszéde, úriember viselkedése akkoriban, a múlt század hetvenes éveiben, mindenképpen szokatlanak hatott.

Abban az időben a hivatalos propaganda azt hirdette, hogy a kapitalizmus, amelynek jellegzetes jelképei a mámorító, ámde butító hatású Coca-Cola, a farmernadrág, a dezodor, a ráógumi, a rock and roll, a hosszú haj, az éhező, síró gyerekarc és a gonosz arcú vicsorgó tengerészgyalogos, lassan elrohad, és térdre esik a szocializ-

mus, mint az egyetlen haladó világeszme térhódítása előtt.

A Mester a professor betege volt. Havonta járt kontrollra. Taxival jött, amely mindig megvárta, és a vizsgálat után haza is repítette. A professor sohasem váratta. Aminthogy megtörtént a vérvétel és elkészült az EKG, azonnal megvizsgálta, felírta a szükséges gyógyszereket, és a beteg már mehetett is haza.

Történt, hogy a professor külföldön volt. Az egyik nemzetközi tudományos társaság éves kongresszusán vett részt és ott tartott előadást. Távolléte alatt a helyettesítéssel Pozsonyi adjunktust bízta meg, külön felhívva a figyelmét a Mester esedékes látogatására.

Pozsonyi doktor ismerte és szerette a Mester munkáit, őt magát pedig nagyon tisztelte. Nem volt előtte titok, hogy a baloldali beállítottságú költő az 56-os forradalom leverése után évekig börtönben sínylődött. Azt is tudta, hogy a kiszabadulása

után hivatalosan nem rehabilitálták, de egyes fő pártvezetők valamiféle kollektív lelkiismeret-furdalása miatt a Mester anyagi helyzete hamar rendeződött, sőt, még bizonyos kiváltságokat is élvezett. Sorsának megfelelő alakulását, irodalmi tevékenységét, annak szakmai és állami elismerését maga a kultúráért felelős főelvtárs figyelte és felügyelte árgus szemekkel.

Az a nap nem kezdődött jól. Zuhogott az eső, a Mester sokáig nem kapott taxit, így jócskán késve érkezett a kórházba. Pozsonyi doktorra is várnia kellett. Délre otthon egy újságírórt várt, aki interjút akart vele készíteni. Késésben volt, tűkön ült az idegességtől, hogy nem ér haza időre. Amire a doktor megvizsgálta, már szaladt a pulzusa, az egekben volt a vérnyomása, és az EKG is patológias jeleket mutatott. Pozsonyi doktor nem tehetett mást, a tiltakozása ellenére a Mestert megfigyelésre felvette a klinika egyetlen önálló, fürdőszobával rendelkező,

Illusztráció: Sándor Zsolt

a professzor távolléte miatt éppen üres egyágyas protokollkórteremébe. Hívatta a német származású, tört magyarsággal beszélő, az osztályon tante Kati néninek nevezett délutános nővért, aki szintén a Mester csodálói köré tartozott.

– Katikám, kérem, nagyon vigyázzanak a „Nemzet Csalogányára”! Panasz esetén azonnal hívják az ügyelest, akit kérem, hogy most keressen meg, és küldjön ide hozzám!

Tante Kati néni, azaz Kati nővér hamar megtalálta az ügyelest Szirt doktort, aki a laboratóriumban éppen vérképeket számolt.

– Herr tanársegéd úr! Kérem, jöjjen, mert a doktor Pressburger (Pozsonyi) mielőtt hazamegy, beszélni akar magával!

– Péterkém! Neked is mondom, hogy vigyázz a házra és vigyázz a Mesterre! Nehogy balhé legyen! Telefonálj, ha baj van, de este akkor is hívj fel, ha minden rendben lesz! – búcsúzott az adjunktus, majd lassan leballagott a kocsijához, kezében cipelve a két megkopasztott csirkét és tíz tojást, amit az egyik gyáli betegétől kapott.

Kati nővér először délután ötkor hívta az ügyelest orvost.

– Doktor úr, jöjjön! A Meister nyugtalan, bizonytalan zsi bongást érez a mellkasában.

A doktor ment. A Mester felesége a betegágy mellett ült. Aggódó arccal fordult a belépő orvos felé, aki kikérdezte, megvizsgálta a költőt, és értékelte az elkészült EKG-leletet. Nem talált semmit. Megnyugtatta a beteget és a feleségét, hogy nincs semmi baj, majd visszaballagott a szobájába.

Fél óra sem telt el, újból hívták. Ismét végighallgatta a panaszokat, újra megvizsgálta a beteget, majd rendelt egy enyhe nyugtatót.

– Az asszonynak kéne nyugtatót szedni! Megbolondítja ezt a szerencsétlen öregurat! – mormolta magában.

Beteget hozott a mentő. Szirt doktor éppen vizsgálta, amikor feltepték az ajtót, és a Mester felesége viharzott be.

– A férjem megint rosszul van. Ide figyeljen, ragaszkodom hozzá, hogy idehívja a főnökét! Ha nem teszi, akkor panaszt teszek magára, nem is a maguk miniszterénél, hanem magánál A. elvtársnál! – süvítette, majd kirohant és bevágta maga után a vizsgáló ajtaját.

A verkli megindult. Szirt doktor behívta az adjunktust. Annak megérkezéig sebészeti konzíliumot kért. Erős doktor, a Kati nővér által csak herr Starknak titulált sebész nem talált semmit, de a biztonság kedvéért ő is behívta a főnökét. A miniszter értesülve a kialakult helyzetről, a kórházigazgatónál tudakozódott, aki rövidesen megjelent a klinika folyosóján. A. elvtárs a kerületi pártbizottságon érdeklődött. Néhány perc múlva a kerületi KB-titkár is már útban volt a kórház felé.

Mindek között a Mester, a „Nemzet Csalogánya” egyre rémesebben érezte magát. Légszomja volt, fulladt, mellkasa zsi bongott, szíve szűrt, a szája kiszáradt, nyugtalan volt és feszült. A felesége hisztériásan rohant fel és alá, azonnali orvosi beavatkozást, segítséget kérve a kórteremben egyre nagyobb számmal gyülekező bennfentesektől.

Tante Kati néni öreg motoros volt a szakmában. Pontosan átlátta, és hamar

megértette a helyzetet. Odasündergött Szirt Péterhez, és félrehívta.

– Herr tanársegéd úr! Ich habe eine gute Idee. Ha megteszi, hogy valamilyen ürüggyel rövid időre mindenkit eltávolít a Mester közeléből, én megoldanám helyzetem.

Az ügyelest nem tudta, hogy mit akar, de jobb híján hitt neki. A többiekhez fordult:

– Beszéljük meg a beteg állapotát és a tennivalókat, de ne itt. Menjünk be az orvosi szobába! – mondta, majd a feleséghez fordult:

– Asszonyom, kérem ön is jöjjön velünk, mert lehet, hogy néhány adatra szükségünk lesz.

Kiürült a kórterem és hirtelen nagy csend lett.

Néhány perc elteltével Kati nővér lépett be, és egy csurig töltött mustáros poharat dugott a Mester orra alá:

– Addig igya meg gyorsan Herr Meister, amíg vissza nem jönnek! Finom kocsipálinka. Ivántól, a beteghordótól kaptam.

Amikor a megbeszélés után a díszes gyógyító kompánia visszament a kórterembe, a Mester, a „Nemzet Csalogánya” békésen, édesdeden aludt, és csak másnap reggel a gyógyszerosztáskor ébredt fel.

Délután hazaengedték.

– Borzasztóan sajnálom, hogy nem maga a feleségem! – búcsúzott tante Kati nénitől.

– Lehet, hogy nem pech nekem! – válaszolta az idős nővér, majd elindult hogy megkeresse Ivánt, hogy visszaadja neki a maradék pálinkát.

dr. Riesz Tamás

SZERKESZTŐSÉGI KÖZLEMÉNY

Szerkesztőségünk sajnálattal észlelte, hogy az a könyvrecenzió, amely a LAM 2007. márciusi számában jelent meg, párhuzamosan közlésre került az Orvosi Hetilap 2007. 1148. évfolyam 10. számában is. Szerkesztőségünk, nem lévén tudomása az előzményekről, elhatárolódik a kettős közlés szándékától.